

τύρησαν στα χέρια των Φράγκων, στην κοίτη του Πεδιαίου στη Λευκωσία. Οι δεκατρείς μοναχοί της Καντάρας που γιορτάζουμε στις 19 Μαΐου. Και σ' εκείνο το κάστρο ήταν το Βυζαντινό και ορθόδοξο μοναστήρι της Υπεραγίας Θεοτόκου, της μυστικής και πάλι ρήγαινας του κάστρου.

Τέλος, στο τρίτο Κάστρο της Ρήγαινας στον Πενταδάκτυλο, αυτό του Αγίου Ιλαρίωνος, είναι ο άγιος Ιλαρίων ο νέος, που εμόνασε εκεί, φεύγοντας από τη Συρία, μαζί με όλους εκείνους τους Αλαμανούς μοναχούς. Και πάλι ο τόπος της χάριτος και του αγιασμού, σκέφτομαι. Και η ρήγαινα κι η Υπέρμαχος Στρατηγός, η Υπεραγία Θεοτόκος. Πάντοτε. Έτσι λοιπόν, στο αγιασμένο κάστρο του Αγίου Ιλαρίωνος, με τους δρύλους του, με όσα συγκλονιστικά συνέβησαν στον τόπο της ιστορίας, με τις φονικές μάχες και την κατάληψή του από τους Τούρκους επιστρέφουμε. Με τη ρήγαινα να μας υποδέχεται μυστικώς και την Υπεραγία Θεοτόκο, πάντοτε.

Η ρήγαινα, λοιπόν, οδοιπορεί στον Πενταδάκτυλο και στα κάστρα του, μέσα στο δρύλο και την ιστορία, μυστικώς και ονειρικώς, για να μας αποκαλυφθεί και πάλι ως η Υπέρμαχος Στρατηγός που μας σκέπει εις τον αιώνα.

Η γριά γιαγιά μου

Η γριά γιαγιά-μου η εκατόχρονη
 πα δεν κοιμάται με τα παραμύδια,
 ολημερίς κοιτάζει κατά το βοριά
 με ήλιο, με βροχή — πού 'ναι τ' αδράχτι της
 σε τούτο το τσαντίρι σύνεργο διαβόλου;
 Κάδεται και κοιτάζει τα βουνά
 με ξεπλυμένα μάτια,
 κάδεται κι αφουγκράζεται τη γη, κι ακούει
 στη μακρινή αυλή-της ξένα βήματα.
 το σπόρο να τσακίζουν που τολμά ν' ανθίσει.
 «Θα περιμένω, γιε μου», λέει η γριά γιαγιά-μου η
 εκατόχρονη
 «να πάω σπίτι-μου' εδώ δεν είναι τόπος μου για
 να πεθάνω».
 Κι έτσι ως γυρνά και συνεχίζει να κοιτάζει τα
 βουνά
 ξέρω πως η γριά γιαγιά-μου η εκατόχρονη,
 αυτό θα κάνει.

Φοίβος Σταυρίδης
 (1938-2012)